

Những ngày như lá, tháng như mây, câu thơ của một thi sĩ nào đó đọc thoáng qua một lần trong đời, cứ đi theo mãi và thức dậy cùng tôi khi nghĩ về cuộc đời. Rồi Việt Nam cuối năm 2000, với duy nhất điều tâm niệm, tất cả bắt đầu từ số không. Tất cả cái ta đã tạo dựng cho một cuộc sống mà ta tưởng đã bình yên và định mệnh đã an bài, thoát cái đã biến thành hư không. Quyết định ra đi khi tuổi đời không còn trẻ và dù rằng không gặp những hiểm nguy và đau khổ như các bạn mình đã chọn cho một tương lai tốt đẹp hơn chuyển đi vẫn mang đầy bất trắc trong tâm tưởng, với một niềm hy vọng, con cái mình sẽ sống khá hơn mình.

Những năm tháng đầu tiên sống trên đất Mỹ, cuộc đời không đến nỗi tệ lắm như mình đã nghĩ, tuy chẳng bằng ai nhưng nhìn ra chung quanh có những người Mỹ đã sống ở đây từ đời cha ông của họ mà vẫn khổ hơn mình. Vậy là yên tâm rồi, có thể sống và tồn tại. Chỉ có duy nhất một mất mát mà không có gì bù đắp nổi đó là bạn bè. Mình cô độc với chính mình vì bao nhiêu năm sống đã quen có bạn bè thân quen xung quanh kể từ ngày đi học cho đến khi đi làm. Rồi một ngày bỗng nhiên biến mất như không hề có sự hiện diện của họ trong cuộc đời. Nổi cô đơn vô cùng tận.

Những tháng ngày tìm kiếm vô vọng trên net tìm bạn bè, sau gần 5 năm chỉ là con số không tròn trĩnh. Cuối cùng đến một ngày đầu xuân nhân gọi điện thoại chúc tết thầy cô mình mới được tin Nguyễn Du có website. Ngay lập tức sau cuộc nói chuyện là lao ngay vào computer để tìm. Những tên

bạn bè thân quen hiện ra như một giấc mơ và không bao giờ mình nghĩ rằng sau hơn hai mươi năm mình lại có thể gặp lại dù chỉ là tên tuổi.

Đầu tiên là email hỏi thăm bạn còn nhớ mình là ai, có thể liên lạc nói chuyện được không? Thủ tục đầu tiên vì có thể sau bao nhiêu năm không gặp mọi chuyện đã thay đổi. Bạn không còn nhớ mình hay ký ức mình đã sai. Tạo hóa đã sinh ra loài người quả thật là kỳ diệu. Những tên tuổi, hình dáng, tính cách sau bao nhiêu năm nằm yên, tưởng rằng đã quên bỗng hiện về như chuyện chiêm bao. Sau email là điện thoại, hỏi hả hỏi, vội vàng trả lời để rồi sau cuộc nói chuyện mình vẫn cảm giác là chưa nói gì. Những kỷ niệm xưa tràn về như thác lũ, mình như trở về với tuổi thơ...

Tình bạn sau bao nhiêu năm cứ tưởng đã tàn phai theo thời gian, những bon chen tất bật của gánh nặng mưu sinh và đời sống gia đình. Không phân biệt học lớp nào, học với ai mà tất cả như hoà chung vào nhau. Điều này dễ hiểu thôi vì chúng ta có chung những kỷ niệm và thời đi học là thời gian mà ta vô tư nhất nên những gì ta nhớ về nó luôn luôn ngọt ngào. Nhìn hình ảnh của nhau trên website thấy gánh nặng của thời gian đã hiện ra trên những khuôn mặt bạn bè và có lẽ trên chính mình mà bản thân mình không nhận ra. Ngày nào cũng online để tìm xem có thêm ai mới, vào forum xem có gì cần chia sẻ, đọc tin tức để biết về những gì mình có thể làm.

Mỗi ngày tôi chọn đường mình đi, đường đến anh em, đường đến bạn bè. những lời nhạc Trịnh Công Sơn nghe từ những năm 77,

78 tại sân trường LaSan Taberd cứ vang mãi trong đầu như thầm nhắc. Thời gian tưởng chừng đã xóa mờ tất cả, nhưng tình bạn thì không, nó chỉ ngủ yên đâu đó trong tâm thức và chỉ cần một đốm lửa nhỏ nhói là bùng cháy. Nói chuyện với bạn mà trong đầu chỉ là hình ảnh bạn ngày xưa. từ giọng nói, tiếng cười thân quen như chưa bao giờ xa cách. Nỗi nhớ mong được ngồi bên nhau nói chuyện, được gặp mặt sau bao nhiêu năm cứ

thôi thúc sao cho mau tới ngày hội ngộ. Xin được ngỏ lời cảm ơn những người tiên phong trong ý tưởng ban đầu đã lập nên website về trường chúng ta, cũng cảm ơn tất cả các bạn bè của tôi về những chia sẻ, thăm hỏi, quan tâm đến nhau và mong rằng website của chúng ta ngày một phát triển và lớn mạnh hơn để trở thành nơi chốn để đi về, căn nhà chung Nguyễn Du.

***

Hàng cây

Nguyễn Đình Hòa

Ở đâu mà chẳng có cây xanh. Người ta xem cây xanh như những đứa con, chăm sóc và thương yêu theo dõi từng ngày, từng tháng, từng năm, xem chúng lớn lên như thế nào, mạnh khỏe ốm đau ra sao?

Thời trung học của tôi cũng trải qua với các cây xanh được trồng tại sân trường Nguyễn Du, cư xá Bắc Hải... cứ mỗi sáng tập thể dục giữa giờ là chúng tôi cùng đứng với chúng, cùng với chúng tập thể dục theo nhịp đếm và theo người mẫu của một bạn nào đấy... Khi vui thì nâng niu cành lá của cây vốn còn non yếu, khi bực mình thì bứt lá, bẻ cành cho bõ ghét... nhất là bọn học sinh nam trong đó có tôi... Nhưng hàng cây trong sân trường vẫn bình thản, không giận hờn đám học sinh ngộ nghĩnh, trong đó lại cũng có tôi, cứ lớn dần theo năm tháng...

Người ta bảo rằng cây cối cũng đến tuổi dậy thì, phải mất hơn chục năm hơn cây mới trở mã, ra hoa, cành lá xum xuê, ra dáng thanh niên hoặc thiếu nữ quyến rũ...

Chiều nay có dịp vào cư xá Bắc Hải, tôi chờ thằng con đang học tiểu học, đi ngang trường Nguyễn Du, nói với thằng nhóc: “trường học của Ba ngày xưa đó”... nó thốt lên: “Cao quá, cao hơn công trường”. “Cái gì cao quá?”. “Các cây”. “Ở đâu?”. “Thì trong trường Ba học hồi xưa nè!” Bình thường đi qua lại, bận rộn lo toan công việc, nhiều khi thật không để ý, chợt thằng nhóc nhắc đến mới thấy giật mình. Hóa ra tất cả các cây xanh do tụi mình trồng từ những năm bảy bảy-bảy tám giờ đã khác.

Cái mà bọn học sinh chúng mình chợt khám phá ra là “mau quá”... hàng cây ở ngay trong sân trường Nguyễn Du đã lớn, trưởng thành rồi, khơi dậy đâu đó trong lòng một góc thời học sinh trung học từ lâu đã xa, nó khiến cho mình bình thản hơn, lắng đọng hơn giữa cuộc sống tất bật này...

Về nhà, tính khoe với bà xã, mình và thằng nhóc mới vừa đi ngang trường xưa, sống lại với cảm giác thời trung học... chợt giật mình khi nghe giọng nói của bà xã: “Lại thấy tóc bạc nhiều hơn rồi, để tui nhổ thêm mấy sợi tóc bạc cho ông ghen!”

***